

ledes der skal forholdes, naar det mandlige Afkom af den nye Kongestamme, som nu skal komme paa Thronen, uddør (Hør!), men jeg har dog bemærket, at, saaledes som Tingene staae, er man ikke istand til at gjøre noget Forslag til at faae den Uklarhed hævet, som finder Sted i Londonertractatens 2den Artikel, men at man derimod kan gjøre sig Haab om, ved yderligere Underhandling, at faae denne Mangel afhjulpen, og at man ialfsald er bedre tjent med, naar Landet skulde være saa uheldigt, at den nye Kongestamme skulde uddøe, at faae Forholdet ordnet ved en europæisk Congress af Magter, som maa have Interesse for Danmarks Bestaaen, end ved andre Forholdsregler, som man her kunde bringe i Forslag. Ligesom jeg altsaa her ikke kan vise nogen Fædrelandskjærlighed ved at opoffre Noget, saaledes kan jeg heller ikke vise den ved at gaae ind paa den af flere høiagtede Mænd foreslaaede Lempling af den Arvesølgeordning, som af Regjeringen er bragt i Forslag. Jeg troer, at der er mange meget oplyste og varmsjælende Fædrelandssvenner, som just paa Grund af deres varme Fædrelandskjærlighed see Forholdene i et urigtigt Lys (Hør!), og jeg troer, at den, som har den Overbeviisning som jeg, først ret viser sig som Fædrelandssven, ved, forsaavidt det staaer til ham, at bekæmpe disse urigtige, uaagtede af ædel Grund udspringende, Forestillinger. — Da jeg læste det Forslag, som nu er under Forhandling, troede jeg ikke, at deri laa nogen Hensigt til at gjøre nogen Lempling til den bebudede Arvelov, forsaavidt denne skulde indeholde, at alle de fortiden under den danske Konges Scepter forenede Lande vare uadskillige; men af den Udvikling, som den ærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts Aede Valgfreds (Madvig) har givet, erfarer jeg dog, at der er en Forskjel, som vist ikke er uvæsentlig, og som efter min Formening medfører en Uklarhed i Sagen, men i ethvert Tilfælde er Forslaget saaledes, at jeg uden Hensyn til denne Udvikling maa finde det uanta-

geligt. Forslaget gaaer ud paa, at den Arvelov, der udkommer, skal benævne de udstedte Renunciations- og Cessionsacter som Hjemmel for den nye Arvelov. Jeg troer, at dette i og for sig selv er urigtigt; thi jeg kan paa ingen Maade antage, at den Arvesølge, som nu skal indføres, er retlig begrundet ved disse Renunciations- og Cessionsacter. Det er da for det Første klart, at de ikke kunne begrunde nogen Adkomst til Holsteen, idetmindste ikke saalænge man ikke kan gjøre den Paastand gjældende, at Holsteen allerede forud var den Arvesølge underkastet, som gjælder for Danmark, men det er en Paastand, som man ikke har kunnet gjøre gjældende, og som vel ogsaa har sine store Vanskeligheder. Hvad der tales nu om er at sætte Kongen istand til at udstede en Act, som indfører en Arvesølge for det hele Monarchie, og deri kan altsaa ikke optages saadan Hjemmel, som blot vedkommer visse Statsdele, men ikke det hele Monarchie. Skulde man altsaa have optaget, have paaberaabt visse Statsdele, maatte der ogsaa optages den Hjemmel, der haves med Hensyn til Hertugdømmet Holsteen, og man kan dog vist paa ingen Maade antage, at Keiseren af Rusland, som anseer sig for at have Prætenstøner og hidtil har været erkendt for at have saadanne Prætenstøner, vilde finde sig i, at man paaberaabte sig nogle i den danske Kongefamilie passerende Acter som Hjemmel. Men fremdeles er det ogsaa vist, at Prinds Christian af Glücksborg aldrig efter nogen Renunciationsact kunde blive Konge af Danmark, og om man end vil antage, hvad jeg dog anseer for meget tvivlsomt, men som jeg endnu ikke skal indlade mig paa, at en arveberettiget Person kan renoncere for sig og sine Descendenter og derved binde disse, og det skjøndt de ikke faae noget Bederlag derfor, saa er det dog vist, at de ikke kunne oversføre Arvesølgen paa en Fremmed, men Prinds Christian af Glücksborg er en Fremmed med Hensyn til den danske Throne, det vil sige, han er vel en Cognat, men en meget fjern Cognat.